

2023. Szeptember 3.

Nyugodtan ülök az Olasz tengerparton. A nap melegen süt rá a bőrömrre és nézem, ahogy a hullámok lassan elérik a partot. Látszólag minden rendben van és élvezem a családi nyaralást, de belül nyugtalan vagyok. Holnap kezdődik a kilencedik osztály, új iskola, új emberek, teljesen új környezet. És én nem leszek ott. Nem az első padban ülök majd izgatottan, nem mutatkozom be senkinek, és nem kötök új barátságokat. Ehelyett itt vagyok, miközben tudom, hogy az első hét sokat számít. És én máris lemaradok róla. A szüleim csak most tudtak szabadságot kivenni, szóval ez volt az egyetlen időpont, amikor el tudtunk utazni. Értem én, és örülök is, hogy együtt vagyunk, mégis nehéz nem azon kattogni, hogy mit gondolnak majd rólam az új suliban. Hogy „ez is csak egy lusta gyerek, aki még az első héten sem bír bejönni.” Vagy ami még rosszabb észre sem veszik, hogy hiányzom.

2023. Szeptember 25.

Ma kezdődött a második hetem az iskolában. Utólag visszanézve talán túl sokat aggódtam azon, hogyan fogadnak majd a többiek. Azt hittem, a tanárok és az osztálytársaim is előítéletesek lesznek velem szemben, de szerencsére nem így történt. Nagyjából mindenki nyitott és barátságos volt velem. Szerencsére az egyik csapattársam ugyanabba az osztályba került, mint én, így természetes volt, hogy mellé ülök. Már egy ideje jóban vagyunk, szóval ez adott egy kis biztonságérzetet. A mai tanítás már jóval nehezebb volt. Az iskola amúgy sem könnyű, sporttagozatosként több tantárgy is elég nagy kihívást jelent. Délután edzésre mentem – a serdülő kézilabdacsapatban játszom. Az edzőm félrehívott, és elmondta, hogy az U19-es csapat edzője szeretné, ha csatlakoznék hozzájuk segíteni. Ez hatalmas dolog nekem, hiszen még csak 14 éves vagyok, és máris lehetőséget kapok idősebbek között játszani. Szombaton lesz az első meccsem velük. Őszintén szólva kicsit izgulok, mert mindenki jóval idősebb és tapasztaltabb nálam, de bízom benne, hogy meg tudom állni a helyem.

2023. Október 14.

Mostanra már eltelt néhány hét az első U19-es meccsem óta. Nagyon erős élmény maradt bennem, főleg azért, mert sikerült helytállnom a nálam jóval idősebbek között is. A mai nap viszont egy újabb első alkalom volt. Most vezettem le az első komolyabb kézilabda meccsemet játévezetőként. Még nyáron vizsgáztam le egy barátnőmmel. Eléggé izgultam, hiszen most nem játékosként, hanem bíróként voltam jelen, és egy egész mérkőzés az én döntéseimen múlt. Nagyon más ez az oldal, teljesen más felelősség, de nagyon élveztem. Persze akadtak nehezebb pillanatok, néhány túl lelkes szülő hangosan kifejezte a véleményét, de összességében mindenki tudta, hogy kezdő vagyok, és ennek ellenére sokan meg is dicsérték, ami igazán jól esett. Az iskolában közben egyre jobban érzem a terhelést. Eléggé kimerítő az utóbbi időszak, és már nagyon várom az őszi szünetet. Tudtam, hogy nem lesz könnyű ez az év, és azt is érzem, hogy kicsit túlállaltam magam, de bízom benne, hogy végig tudom csinálni.

2023. Október 31.

Pár napja elkezdődött végre az őszi szünet. Jó érzés volt kilépni egy kicsit az iskolai mókuserékből, de nem érzem azt, hogy sikerült volna kipihennem magam. Folyamatosan fáradtnak érzem magam, és valami betegség is lappang bennem. Ma este halloween bulit tartottunk a lányokkal, és mivel én vagyok a házigazda, muszáj volt összeszednem magam. Délután még edzésünk is volt, ami most elég nehezen ment.

Alig volt erőm, többször le is kellett ülnöm. Az este végül jobban sikerült, mint vártam. Ahogy megérkeztek a többiek, valahogy egy kicsit megfeledkeztem arról, mennyire kimerült vagyok. Játszottunk, sokat beszélgettünk, és jó volt újra együtt lenni, mert a rohanós hétköznapiokban kevesebb időnk jutott egymásra. Másnap reggelre már teljesen levert a betegség. Az egész napot az ágyban töltöttem, alvással és pihenéssel, hátha vissza tudok szerezni egy kis erőt.

2023. November 9.

Nem igazán tudom, hogyan kezdjem el ezt a napot. Nehéz felidézni, mert nem emlékszem mindenre. Arra emlékszem, hogy reggel a nevelőapukám keltett fel, hogy készüljek, mert anyával elvisznek a házi orvoshoz. Akkor már egy ideje rosszul voltam, de az nap reggel lábra sem tudtam állni. Próbáltam felkelni, de azonnal visszaaludtam, és nem tudtam nyitva tartani se a szemem. Nem sokkal később újra feljött hozzám, hogy tényleg indulnunk kell. Ekkor valahogy sikerült kikelnem az ágyból, de a következő emlékem az, hogy anya már kihívta a mentőket. Kiderült, hogy összeestem, és a nevelőapukám vitt le a karjában a szobából. Fogalmam sem volt, mi történik. Nem gondoltam semmi komolyra, csak sodródtam az eseményekkel. Furcsa volt a mentőautóban feküdni, de nem tartott sokáig az út. Ahogy beértünk a kórházba, egyből bevittek egy szobába, anyát viszont nem engedték be hozzám. Láttam rajta, hogy mennyire aggódik értem, ettől összeszorult a gyomrom. Elkezdtek vizsgálni, vért is vettek, és nagyon gyorsan megérkezett az eredménye. Az értékeim szinte nullán voltak, ezért a kórház személyzete egy pillanat alatt felbolydult, és egyből elkezdtek vért adni. Végre beengedték anyát is, de még mindig nem értettük teljesen a helyzetet. Tudtam, hogy ez komoly, súlyos életveszélyes állapot, de nem tudtam igazán felfogni, hogy mi történik velem. Arra emlékszem, hogy egy emberrel akartam megosztani, hogy mi történt, és az az edzőm volt. Elmondtam neki, hogy sajnálom, amiért nem tudok ott lenni a hétvégi meccsen, és az edzéseken sem, de amint meggyógyulok vissza fogok térni. Közben a testvéreim hazaértek a suliból, és senki se találtak otthon. Biztosan nagyon megijedtek. Nekem is nehéz volt elviselni, hogy mindenki aggódik értem. Úgy éreztem, hogy csak úgy adhatok nekik erőt, ha én erős maradok. Belül nagyon féltem, de nem akartam, hogy ezt bárki is lássa rajtam. Késő délután átszállítottak egy másik kórházba mentővel. Anya velem jött, a nevelőapukám meg utánunk indult kocsival, és hozott pár dolgot otthonról. Ez a kórház már messzebb van tőlünk, hosszú és kényelmetlen volt az út. Anya estére nem maradhatott velem, a közelben vett ki egy szállást, a nevelőapukám pedig haza ment a tesóimhoz. Én közben folyamatosan kaptam vért és trombocitát felváltva. Nagyon gyenge voltam, és mivel a szemfenekem is bevérzett az alacsony trombocitaszám miatt, gyakorlatilag semmit nem láttam. Ez eléggé megnehezítette a mindennapjaimat, hiszen így alig tudtam csinálni valamit. Emiatt csak hívásban tudtam beszélni a tesóimmal. Próbáltam viccelődni, hogy ne érezzék mennyire félek. Remélem sikerült valamennyire megnyugtatnom őket. Az éjszaka közepén bejött hozzám egy orvos. Azt mondta, látni akart, mert nem hitte el, hogy valaki ilyen laborértékekkel még életben lehet. Fura és ijesztő volt ezt hallani, de valahogy mégis megmosolyogtatott. Talán még mindig nem fogtam, hogy milyen helyzetben is vagyok.

Ehhez a bejegyzéshez most nem tudok konkrét dátumot írni, mert kicsit egybefolytak a napok, hetek. Azóta, hogy utoljára írtam, teljesen lelassult körülöttem a világ. Olyan furcsa minden. Azt mondták, hogy három hetem van vissza. Az orvos, olyan egyszerűen mondta, mintha ez természetes lenne. A szavak ott maradtak a levegőben és én nem tudtam mit kezdeni velük. Ez eléggé megijesztett. Próbáltam nem ezen gondolkozni, de azért ott volt bennem a félelem. Mégis valahol legbelül tudtam, hogy nem ez lesz a vége, hogy az én utam még nem itt fog véget érni.

Csontvelő-biopsziát csináltak, és kiderült, hogy itt sem tudnak megfelelően ellátni, ezért átszállítottak ismét egy másik kórházba. Pedig már éppen kezdtem megszokni a helynek az illatát és hangjait. Pár nap alatt ez már a harmadik volt. Minden olyan gyorsan történt. Ezalatt a pár hét alatt volt a születésnapom is. Bár az ünneplés túlzás, mégis valahogy nagyon sokat jelentett nekem. A nővérek és az orvosok mind felköszöntöttek, közösen énekeltek, és megleptek egy kis aprósággal is. Rengetegen írtak nekem. A csapattársaim egy videóba köszöntöttek fel, és azóta minden egyes meccsre magukkal viszik a mezemet, amin rajta van a nevem, mintha én is ott lennék velük. Ez az érzés adott valami olyat, amit a gyógyszerek nem tudnak: erőt. Aztán jött a diagnózis. Elmondták, hogy hosszú hónapokig biztosan nem mehetek haza. Ezen a ponton már elengedtem az iskolát is. A szemem miatt úgysem tudtam tanulni, és a hiányzásokkal esélytelen lett volna folytatni a kilencedik osztályt. Fura érzés volt ezt kimondani magamnak, de közben már annyi minden történt, hogy nem is ez volt a legnagyobb gond, bár ezt nekem nehéz volt elfogadni. A kezelési tervről is beszéltek: kemoterápia és csontvelő-transzplantáció. A donorom egy lengyel férfi, sajnos csak ennyit tudhatok róla, de végtelenül hálás vagyok neki. Néha arra gondolok, hogy vajon tudja-e, mennyit jelent nekem és a családomnak az, amit tett. Kaptam egy centrális vénás kanült is, ami az első napokban borzasztóan fájt. Alig tudtam mozogni tőle. Megmutatták azt a steril boxot, ahol egy hónapot kell majd töltenem. Őszintén nem tudom magam elképzelni ott, és azt sem, hogy milyen lehet az élet azon a kis szűk helyen. Ma 2023. December kilencedike van, a családom eljött hozzánk látogatóba. Anya mindig itt van velem és mindenben támogat, viszont a tesóimat és a nevelőapukámat csak ritkán láthatom, ami néha megtud viselni. Eléggé hiányoztak már, bár csak maszkban láthatjuk egymást, de így is nagyon jó érzés volt. Pár nap múlva be kell költöznöm a steril boxba, szóval eljött annak az ideje, hogy levágjuk a hajamat. Ez jobban megviselt, mint először hittem volna. Nem gondoltam, hogy ennyire nehéz lesz belenézni a tükörbe utána. Tizenöt éves lány vagyok, hosszú szőke hajjal... vagyis már nélküle. Egyértelműen nehéz volt tőle megválni. Anyáék persze azt mondták, hogy így is szép vagyok, és erőt sugározom. De én azért belül még keresem ezt az erőt. Próbálok hinni nekik, még akkor is, ha most egy kicsit elveszve érzem magam. Azóta sok minden változott bennem. Még ha a testem gyengül is, a lelkem erősebb lett. A félelmeim ott vannak velem, de most már másként tekintek rájuk. Nem menekülök tőlük, mert tudom, hogy az életem részei és ők formálnak engemet.

2023. December 19.

Az első hét a steril boxban... hát, azt hiszem, erre nincs igazán jó szó. A legnehezebb harcok néma csendben zajlanak, ez az időszak is ilyen volt számomra. Amikor először bezárult mögöttem az ajtó, valami bennem is bezárult. Hirtelen nem csak a külvilág maradt odakint, hanem az addigi életem is. Elég kellemetlen, hogy az egész szoba be van kamerázva tudom, hogy muszáj és értem, hogy miért van ott, de akkor is nehéz volt. Bármit csináltam azt ők látták, nem tudom máshogy mondani - Megalázó érzés. Itt vagyok fáradtan és legyengülten és próbálok elhinni, hogy ez most a „normális.” A kemoterápia sok mindent kivett belőlem, de a mai nap teljesen más. Ma van az összejt-transzplantáció napja. Kimondani is fura. A várakozás... az volt a legrosszabb. Órák amik nem akartak elmúlni és percek amik inkább napoknak tűntek. Feküdtem a steril boxban, néztem a falaka, amik már olyan ismerősek lettek, hogy kezdtem elfelejteni, milyen volt más szobában lenni. Az ágy ami alapból kényelmes, most kezd kényelmetlenné válni. A várakozásban van valami fojtogató. Folyamatosan azon kattog az agyam, hogy: mikor? Csak vártam csendben, feszülten, kicsit félve, de nagyon remélve. 15:55-kor jött egy üzenet. Egy kép. Az egyik nővértől kaptam. Megnyitottam, egy átlátszó zacskó, benne valami folyadékkal. Az összejtjeim. Aztán utána egy szívecske emoji. Nagyon jól nevettem rajta, mert elég ironikus volt. De tudtam, hogy végre eljött az én időm.

A nővér bekötötte a transzplantációt. Néztem, ahogy a csövön keresztül beáramlik a szervezetembe. Ennyi volt az egész, de közben tudtam, hogy ez nekem most minden. Valami ami új életet ad, és ott abban a pillanatban éreztem azt, hogy talán tényleg van tovább. Nem volt látványos, nem volt zajos, mégis nagyon fontos dolog történt. Egy zacskó, egy vékony cső, és benne az esély arra, hogy újrakezdem. Nyugodt voltam, úgy éreztem végre elindult valami jó felé. A box falai még mindig ott voltak körülöttem, de most nem szorítottak. A fejem elmondhatatlanul fáj, kértem fájdalomcsillapítót, de már nem használt semmi sem, nem volt túl jó előérzetem. Aztán egyszer csak – sötétség. Nem emlékszem mikor jött, egyszerűen csak eltűnt minden. De volt egy pillanat, egyetlen furcsán éles emlék. Láttam magam. Ott ültem az ágyon. Tényleg ott ültem, és ugyanakkor láttam magamat feküdni. Láttam a saját testemet, mozdulatlanul, ahogy anyukám értem aggódik és az orvosok körülöttem sűrűnek. Mintha kívülről néztem volna az egészet. Nem volt ijesztő, nyugodt voltam. Inkább csak... felfoghatatlan. Egy lány, aki az életéért küzd, és én ott ülök mellette – és az a lány én vagyok. Másnap tértem magamhoz. Nem tudom pontosan, mennyi idő telt el, nem emlékszem semmire. Csak arra az egy pillanatra, amikor kívülről láttam magam. Minden más üres. Próbáltak felébreszteni többször is, kérdéseket tettek fel. Egyszerű dolgokat: - Hány éves vagy? Hogy hívnak? Vannak testvéreid? Olyan kérdések ezek, amiket az ember gondolkodás nélkül tud. Legalábbis tudnia kellene. De én nem tudtam válaszolni. Minden kérdés után csendben feküdtem, mintha a fejemben csak sötétség lenne. Aztán jött egy utolsó ébresztés, és valami változott. Nem teljesen, de mintha valami lassan visszatért volna. Megkérdezték: - Tudod hol vagy? – Kórházban, hol lennék? Hiszen hónapok óta itt vagyok. És tényleg meggyőződéssel válaszoltam. De amikor ezt kimondtam, anya arca megváltozott. Ekkor mesélte el az egészet. Azt amiből nekem semmi sem maradt meg. Hogy mi történt. Hogy agyvérzésem volt. Rájövök, hogy egy másik kórház intenzív osztályán vagyok, ekkor értem meg, hogy miért kérdezték azt, hogy tudom e hol vagyok. Az állapotom miatt az átszállítás nagyon kockázatos volt. A kemoterápia teljesen legyengített, semmi védekezőképességem nem maradt. Egy apró fertőzés is végleges lenne. Anya elmesélt mindent, a szavai már eljutnak az agyamig, de valahogy mégsem tudom felfogni. Mintha nem is velem történt volna meg. Az orvosok szerint csoda, hogy túléltem. És még nagyobb csoda, hogy nem maradt semmilyen maradandó károsodásom. Még az nap visszavittek a kórházba, hogy minél kevesebbet tartózkodjak ilyen veszélyes körülmények között. Szerencsére a humorérzésem megmaradt. Amikor vittek vissza a steril boxba, egy kicsit ki kellett vinniük a friss levegőre, ami nekem sok idő után igazán jól esett, és el is szóltam magam, hogy: elég nagy felhajtás volt egy kis friss levegőért, de megérte. Hát nem is kell mondanom, mindenki eléggé nevetett. Ráadásul anya is tudta, hogy minden rendben van. Ekkor jöttem rá, hogy az apró örömök megbecsülése mennyire is fontos az életben, amikor egy nehezebb időszak után végre megálltam, és egyszerűen csak körbenéztem. Feküdtem a hordágyon és mélyet lélegeztem, abban a pillanatban mintha minden lelassult volna. Éreztem, ahogy a hideg levegő megtölti a tüdőmet, és hirtelen rádöbentem, mennyire szerencsés vagyok már csak azért is, hogy lélegezhetek. Hogy élek. Hogy ebben a pillanatban itt vagyok, és megélhetem ezt a csodálatos érzést. Rájöttem, hogy ezek a pillanatok azok, amik igazán számítanak. Az élet nagy része nem a nagy eseményekről szól, hanem azokról a csendes, apró pillanatokról amik megtöltik a mindennapjainkat. Ha ezeket észrevesszük és értékeljük megtanulunk hálásabbá, türelmesebbé, és boldogabbá válni.

2023. December 24.

A család eljött a kórházhoz, hogy valahogy együtt legyünk. Ők a hospice házban karácsonyoztak, én pedig a steril boxban egyedül. Nem volt könnyű, de megpróbáltuk a legtöbbet kihozni ebből az ünnepből.

Beszélgettünk videóhívásban, és bár csak a képernyőn keresztül láttam őket, valahol mégis ott voltam velük. Vagy ők velem. Nem tudom pontosan. Még mielőtt bekerültem volna a boxba, becsomagoltam mindenkinek az ajándékát. Tudtam, hogy nem fognak kiengedni, és itt bent már nem tudtam volna becsomagolni. Mindenki kibontotta a sajátját, és mindenki megkapta azt amire vágyott. Azon kívül, hogy végre együtt lehessünk, de erre várunk kell még egy kicsit. Aztán leültek vacsorázni, én is ott voltam az asztalnál a képernyőn keresztül. Ez egyszerre volt nagyon szép és borzasztóan fájdalmas. Örültem, hogy láthatom őket együtt. Mégis... én nem voltam ott. Nem igazán. Anya hozott nekem karácsonyi menüt. Meleg, és finom volt, és olyan régóta először éreztem, hogy valamit tényleg jó megenni. Az ajándékaimat is felhozta. Az üvegen keresztül bontotta ki őket, és minden apróságnak annyira örültem. Leginkább annak, hogy gondoltak rám. Hogy számítok.

Néhány nap eltelt, és jött a szilveszter. Az emberek valamiért mindig várják ezt a napot. Talán azért, mert úgy érzik, ez egy új kezdet. Egy tiszta lap. Hogy az év utolsó napján valamit le lehet zárni, és január elsején minden újraindul. Van benne valami vigasztaló. Az a gondolat, hogy lehet újra remélni. Hogy mostantól más lesz. Én anyával töltöttem a szilvesztert. És ez volt az első nap, amikor ténylegesen kiengedtek a steril boxból. Persze nem messzire, csak a kórház folyosójára. De nekünk ez egy hatalmas előrelépés. Olyan volt, mintha egy picit újra létezhetnék. A kórház ablakából tökéletesen ráláttunk a tűzijátékokra. Amit csendben, hosszasan néztünk együtt.

2024. November 11.

Ma van az a nap, amiről hónapokig csak álmodni mertem. Ma megcsengethettem a Remény harangját. Egy hospice házban laktunk, addig ameddig az értékeim túl alacsonyak voltak, és folyamatos orvosi felügyeletet igényeltem. Ez a ház nem csak egy kórterem, de nem is csak egy szállás. Ez valami sokkal több. Egy második otthon. Talán furcsán hangzik, hogy egy kórház területén található helyet otthonnak nevezek, de az volt. A szó legigazibb értelmében. Itt volt minden napom, itt éltem, itt gyógyultam. Itt sírtam, itt nevettem, itt kezdtem újra bízni magamban és az életben. A falak között, amik elsőre idegennek tűntek, megtanultam újra lélegezni. Újra hinni. És ebben rengeteget segítettek azok, akik ott dolgoznak. Ők nem csak egy személyzet. Ők figyelnek, meghallgatnak, észrevétlenül is ott vannak, ha szükséged van rájuk. Soha nem éreztették velem, hogy csak egy „beteg” vagyok. Éreztem, hogy emberként néznek rám. Ebben a házban van a Remény harangja, amikor megcsendül, abban minden benne van. Az út, amit bejártam, a fájdalom amit átéltem. A harangot csak azok csengethetik meg, akik innen véglegesen haza mehetnek. És ma én is köztük vagyok. A T-sejtjeim augusztus 23-án lettek meg. Addig szigorú steril körülmények között éltem, nem ölelhettem meg senkit úgy igazán, nem lehettem közel senkihez. Nem tudom pontosan leírni, mit éreztem, amikor meghúztam a harangot. Könnyűség, hála, egy kis szomorúság – mert itt hagyok egy második otthonot, de főleg büszkeség. Mert ez a harang nem szól akárkiért. Ez értem szól. Azért a kislányért, aki egy évvel ezelőtt attól rettegett, hogy talán nem lesz holnap. Aki esténként úgy hunyta le a szemét, hogy nem tudta, vajon másnap felébred-e. Aki mosolygott, de csak anyának, nehogy még jobban aggódjon. Aki annyi mindenben ment keresztül, de mégsem adta fel. És most itt áll, és azt mondja: hazamegyek!

Visszatérés

A hazaérkezés nem jelentette azt, hogy minden visszaállt a régibe. Sajnos fura volt látni, hogy ameddig én 1évig küzdöttem az életemért és mindent hátra kellett hagynom, itt ment tovább az élet, csak számomra állt meg. Amint az orvosok engedték, visszamehettem edzésre. Már az első naptól

fogva éreztem mennyire hiányzott. A mozgás, az energia, az a közeg, ahova mindenki visszavárt. A testem eléggé gyenge volt, de a lelkem annál elszántabb. Aztán eljött az iskolakezdés is. Nem mentem vissza automatikusan a régi osztályomba, évet kellett ismételnem. Ez eleinte nagyon rosszul esett. Mintha mindenki ment volna tovább, csak én ragadtam volna le valahol, hátra maradva. De aztán rájöttem, hogy én nem hátra maradtam. Én túléltem. És ez nem kevesebb, hanem több. A tanulás meglepően jól megy. Talán azért, mert most már más szemmel nézem a dolgokat. Már nem csak a jegyek számítanak, hanem az is, hogy újra része lehetek valaminek. Hogy ott ülhetek az osztályban, és jegyzetelhetek. Hogy kérdezhetek. Hogy tanulhatok. Ez mind nagyon sokat jelent nekem. De a szorongás... azzal nap mint nap meg kell küzdenem. Immunhiányosként még mindig maszkot kell viselnem. Minden órán, minden szünetben. Mindenhol. És ezt sokan nem értették meg. Vagy nem akarták megérteni. Voltak, akik undorral néztek rám. Voltak, akik összesűgtak a hátam mögött. Mások hangosan beszóltak: - „Miért van rajta mindig maszk?” – „Nincs már covid, vedd le a maszkod” – „Biztos valami fertőző betegsége van, ne menj hozzá közel.” És volt, aki nevetett. Nem hangosan, de éppen eléggé ahhoz, hogy érezzem: kívül vagyok. A hajam még nem nőtt vissza teljesen. Volt, aki emiatt szólt be. Egy nap azt mondta egy lány: - „olyan, mint egy fiú.” Nevetett. A többiek is. Én pedig csak álltam, és nyeltem egy nagyot. Nem tudták, hogy ez a haj az életem ára volt. De legbelül azt kívántam: bárcsak látnák, min mentem keresztül. Bárcsak megértenék, mennyire nehéz úgy újrakezdeni, hogy közben még mindig gyógyulok – kívül és belül is. Mégis minden reggel újra elindulok. Felveszem a maszkot. Beülök az osztályba. Tanulok. Mosolygok. És tudom, hogy minden egyes nap egy apró győzelem. Nem a többiek ellen, hanem önmagamért.

Sokáig csak a következő napra gondoltam. A túlélésről szólt minden – a következő vizsgálat, a következő kezelés, a következő remény. De most, végre, megengedhetem magamnak azt a kérdést:
Mi lesz tíz év múlva? Hol leszek én?

Nem tudom biztosan, de elképzelem. Látok magam előtt egy nőt. Erős és magabiztos. Lehet, hogy gyerekekkel foglalkozik, talán épp azokkal, akik hasonló utat járnak be, mint amit én jártam. Vagy lehet, hogy könyvet ír az élete történéseinek részleteivel. Kitérve a gyermekkorára, ami sajnos nem volt felhőtlen. A betegsége történetének megírásával szeretne hasonló helyzetben lévő fiataloknak segíteni, és erőt adni. Vagy sportol. Vagy csak sétál egy tengerparton. De akárhol is lesz – én tudom, hogy él. Teljes szívvel.

Az utam nem volt könnyű. Volt, amikor csak egy hajsza választott el attól, hogy ne legyen folytatás. De most itt vagyok. És ha valamit megtanultam, hát azt, hogy az élet nem mindig hangos győzelmekből áll. Néha csak abból, hogy felkelsz reggel és mersz tovább menni. Akkor is ha fáj. Nem tudom, mit tartogat a jövő. De tudom, hogy már nem félek tőle. És ha egyszer valaki megkérdezi tőlem, hogy mire vagyok a legbüszkébb az életemben, nem egy díjat fogok mondani. Nem egy jó jegyet. Nem egy győzelmet. Csak ennyit: Arra hogy maradt bennem remény. Akkor is, amikor már nem volt miért.